

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓(ป่า)

กล้องของธรรม

มาจากมหาวิทยาลัยขอนแก่นเธอ (เจ้าคะ) ถ่ายเรื่อยภาพ ไปไหนถ่ายเรื่อย ไม่รู้อะไร ถ่ายทั้งวัน ถ่ายเข้ามาดูความผิดพลาดในตัวเองไม่ค่อยถ่าย ถ่ายเพลินเป็นบ้าไปข้างนอก ถ่ายโน้นดูนั่นดูนี่ ความผิดมันอยู่ที่ใจที่กายที่วาจาของตัวเองนี้ ไม่ค่อยถ่ายฉายเข้ามาดูนี้ มันยังโง่ลูกศิษย์พระพุทธเจ้านะ อ้าว จริง ๆ นะ พระพุทธเจ้าท่านฉายดูนี้จนหมด จนรู้แจ้งแทงทะลุเป็น โลกวิทู รู้แจ้งทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง แล้วก็ฉายดูโลก ดูโลกนอก โลกวิทู ดูโลกนอก คือดูโลกในตลอดทั่วถึงหมดเรียบริ้อยแล้วก็ดูโลกนอก ที่นี้ก็ประกาศธรรมสั่งสอนโลกเรื่อย ๆ มา

พวกเราไปที่ไหนมีแต่ฉายดูนั้นแล้วฉายดูนี้ ไม่ฉายดูตัวเองมันเป็นยังงัยบ้าง ไปฉายบ้างชกกล้องมีอยู่ทุกคน กล้องคือสติ กล้องคือปัญญา ฉายดูความผิดถูกชั่วดี จะเกิดขึ้นที่จิตก่อนอื่น คิดชั่วคิดดีจะเกิดขึ้นที่จิต สติปัญญาฉายลงที่จิต จะเห็นทั้งความผิดความถูกที่นั่น พร้อมทั้งอุบายที่จะแก้ไขตัดแปลงตัวเองยังงัยบ้างด้วยสติปัญญาเหมือนกัน แล้วจะค่อยกระจำงแจ่งออกไปจากนี้ เมื่อกระจำงแจ่งออกไปอย่างนี้ มองไปไหนก็เห็นละชิ เมื่อจิตสว่างแล้วก็เห็น เหมือนตาเราสว่าง ไม่เหมือนคนตาบอด มองไปไหนก็เห็น คนตาบอดมองไปไหนก็ไม่เห็น ต่างกัน ใจบอด ใจไม่ใช่สติไม่ใช่ปัญญา มองไปไหนก็ไม่เห็น

ถ่ายภาพนี้ถ่ายทั้งวันก็เห็นแต่กล้อง ไม่เห็นความผิดความถูกของตัวเอง เพราะไม่ได้มองความผิดความถูกที่ฉายหรือแสดงทั้งวันอยู่ในตัวเองก็ไม่เห็น เพราะฉะนั้นให้นำเอากล้องนี้ไปเป็นตัวอย่าง ใช้สติปัญญาซึ่งเป็นกล้องอันละเอียดยิ่งกว่านี้ ดูความผิดถูกชั่วดีของตัวเองแล้วจะให้เห็น เมื่อเห็นแล้ววิธีการใดที่จะตัดแปลงแก้ไขตัวเอง ชักพอกตัวเอง เอา แก้ก้นลงไปตรงนั้นก็ค่อยดีขึ้น ๆ มันมัวหมองที่ตรงไหนพันสติปัญญาไปไม่ได้ จะค่อยรู้แจ่งเห็นชัดขึ้นโดยลำดับ นี่ละกล้องพระพุทธเจ้า กล้องแห่งธรรมเป็นอย่างนั้น

พวกเราที่เพลินบ้าตั้งแต่กล้องภายนอก ไปไหนมีกล้องแขวนคอไปนะ จนพระท่านรำคาญ ไปไหนถ่ายจ้อ ๆ พบบนภาพนี้ ถ้าฉายมาใกล้ ๆ เราจะคว่ำเอากล้องนี้ไปเข้าป่าเสียเลย มันไม่กล้าฉายเข้ามาใกล้ ๆ กลัวกล้องมันเข้าป่า เพราะฉะนั้นเราถึงชู่เอาไว้ชู่ ฉายตั้งแต่นอก โอ๊ย ไม่ได้ดูภายใน นี่ละกล้องอันเลิศเลออยู่ที่สติธรรม ปัญญาธรรม มีสองประเภท สติของกิเลส ปัญญาของกิเลส ใช้เท่าไรผูกพันตัวเองเข้าไปให้เดือดร้อนวุ่นวายจนหาทางออกไม่ได้ สุดท้ายฆ่าตัวตายมีเยอะ นี่สติปัญญาของกิเลส มี

แต่ใช้เป็นความผูกมัดตรึงตัวเอง สร้างความทุกข์เป็นพินเป็นไฟขึ้นมาที่ใจหาทางออกไม่ได้ สุดท้ายก็ฆ่าตัวตาย คิดว่าเป็นทางออก แล้วหนักเข้าไปอีก

ถ้าสติปัญญาทางด้านธรรมะนี้ พิจารณาตรงไหน แก่ตรงไหน พิจารณาตรงไหน ขัดตรงไหน ถากเข้าไปถางเข้าไปเบิกออกไป ทางกว้างออกไป ๆ ทะลุไปได้ นั้น พวกกันเข้าใจเอานะ คำว่าสติปัญญานี้มีอยู่สองประเภท สติปัญญาของกิเลส สติปัญญาของธรรม ส่วนมากมีแต่กิเลสเอาไปถลุงเสียหมด สติปัญญามีแต่เครื่องมือของกิเลสทั้งนั้น นำมาถลุงเราเอง โลกนี้จึงไม่ได้ว่างจากความทุกข์ ทุกข์เต็มไปอยู่ทุกหย่อมหญ้าทุกสัตว์ทุกบุคคล เรียนสูงเรียนต่ำเรียนมากเรียนน้อย เรียนเท่าไรก็ไม่พ้นที่จะเรียนไปจากสติปัญญาของกิเลส แล้วก็นำมาทำลายตัวเอง ถ้าเป็นสติปัญญาธรรมแทรกเข้าไปแล้ว เรียนได้มากได้น้อยแยกมาเป็นอรรถเป็นธรรม เข้ามาเป็นประโยชน์แก่ตนเอง ๆ

เพราะฉะนั้นคำว่าสติปัญญาธรรมจึงปราศจากไม่ได้ ต้องติดแนบไป แต่โลกไม่ได้คิดกัน ถึงไม่รู้ไม่เห็น สิ่งที่มีมันมีอยู่เต็มหัวใจเราก็ไม่รู้ไม่เห็น เพราะไม่ได้ดู ถ้าดูแล้ว ต้องรู้ต้องเห็น ตีมีขั้วมีท่าไม้ไม่เห็นถ้าดู ถ้าไม่ดูก็กัปกั๊กมันก็ไม่เห็นไม่รู้ เกิดมาก็ไม่ทราบว่าจะเกิดมาจากที่ไหน เกิดมาจากเรื่องอะไร ความเป็นอยู่ก็เลื่อนลอยโลเลหาหลักยึดไม่ได้ ยึดสิ่งนั้นแล้วยึดสิ่งนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ลุ่มเหลวทั้งนั้น แล้วคว่ำตรงไหนมันก็หลุดมือ ๆ ไปละซี มันก็จมได้ ๆ ถ้ามีสติธรรม ปัญญาธรรม เข้าแทรก ๆ เข้าพิจารณาแล้ว ยึดเกาะตรงไหนเป็นที่ปลอดภัย ๆ เอาตัวรอดได้จากสติปัญญา ให้พากันจำเอานะ

หลวงตานี้ก็ไม่ได้ไปหาเรียนมหาวิทยาลัยที่ไหนแหละ แต่อยู่ ๆ เขาก็มาตั้งให้เป็นดอกเตอร์บัวขึ้นมา ดอกเตอร์มหาวิทยาลัยขอนแก่นก็มี ดอกเตอร์รามคำแหงก็มี ทีนี้เมื่อถึงขั้นสองดอกเตอร์แล้ว ทำไมจะไม่สอนมหาวิทยาลัยขอนแก่นซึ่งเป็นสถานที่อยู่ของดอกเตอร์ได้ละ ก็ต้องสอนได้ละซี

โลกนี้ยังนับวันมีदनับวันบอดเข้าไปโดยลำดับนะ แล้วกิเลสมันทำให้สัตว์โลกนี้ ภูมิใจ นั้นละภูมิใจไปตามเงาของมันที่วาดภาพลลึงไป ๆ ความจริงมันไม่ให้เห็นตัวของมัน ซึ่งเป็นตัวสกปรกมืดบอดที่สุด มันปิดสัตว์โลกไม่ให้มองเห็นอะไรเลย คือกิเลสเป็นผู้ปิด ธรรมจ้อเข้าไปนี้เห็นหมดเลย นั่นถึงว่าธรรมเหนือโลก ท่านเรียกว่า โลกุตระธรรม แปลว่าธรรมเหนือโลก เหนือโลกก็คือเหนือกิเลสนั่นเอง ธรรมพระพุทเจ้าเป็นโลกุตระธรรม เหนือกิเลส ส่งกิเลสทะลุปรุโปร่งไปหมด จนเป็นศาสดาเอกของโลกขึ้นมา แล้วสอนโลกได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยตามแต่กำลังของโลกที่จะรับได้มากนัก

พุทธศาสนาเรานี้เป็นศาสนาชั้นเอกอู่นะ เราไม่ได้เอาศาสนาใดมาแข่ง เอาความจริงออกพูด แล้วเป็นการยืนยันอยู่กับความจริงนั้น แข่งไม่แข่งก็รู้กัน ว่าศาสนาพระ

พุทธเจ้านี้เป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลส คำว่ากิเลสก็คือสิ่งปิดบังหุ้มห่อจิตใจให้มีมืดมิดปิดทวารหาทางไปมาไม่ได้นั่นเองจึงเรียกว่ากิเลส พระพุทธเจ้าสิ้นกิเลสก็คือว่า สิ้นความมัวหมองมืดตื้อทั้งหลายนี้จากพระทัยทั้งหมดไม่มีอะไรเหลือแล้ว ดูโลกด้วย โลกวิทู รู้แจ้ง

ท่านแสดงไว้ในธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ญาณ อุทปาติ พระญาณหยั่งทราบตลอดทั่วถึงในโลกธาตุนี้ ได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต วิชชา อุทปาติ วิชชาสาม เป็นต้น ก็เกิดขึ้นแล้วในตถาคต อาโลโก อุทปาติ ความสว่างจำครอบโลกธาตุ ไม่มีวันคืนเดือนปีสว่างจำอยู่อย่างนั้น ได้เกิดขึ้นแล้วในเราตถาคต ญาณญจ ปน เม ทสฺสนํ อุทปาติ ญาณความรู้แจ้งแทงทะลุและความเห็น ญาณ ทั้งรู้ทั้งเห็น ญาณญจ ปน เม ทสฺสนํ ทั้งรู้ทั้งเห็นได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต คือญาณและความรู้ความเห็นอันเลิศเลอซึ่งไม่มีความรู้ใดเสมอความเห็นใดเสมอในโลกนี้ ได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต

นี่ท่านประกาศให้เบญจวัคคีย์ซึ่งเป็นปฐมสาวกได้ทราบในเบื้องต้น ได้หายกังวลจากโลกทั้งปวง ได้แก่เบญจวัคคีย์ทั้งห้า ประกาศขึ้นที่นี้ ความจริงออกจากพระองค์เอง ที่ได้ทรงบำเพ็ญมา อกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวงนั้นไม่มีการกำเริบอีกแล้ว อยมนฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราตถาคต คือการเกิดการตายนับกับนับกลับไม่ได้ สัตว์โลกเกิดตายฉนฺใด พระพุทธเจ้าก็เคยเกิดตายมากับสัตว์โลกในที่ต่าง ๆ ไม่มีประมาณในการเกิดการตายและการแบกหามกองทุกข์ ได้สิ้นสุดลงไปแล้ว อยมนฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา นตฺถิทานิ ปฺนุพฺภโว ต่อไปนี้เราจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว ไม่มาเกิดก็คือไม่มาแบกหามกองทุกข์ซึ่งเป็นไปกับด้วยความเกิดอีกต่อไปแล้ว นี่ท่านประกาศให้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าทราบ

จากนั้นเบญจวัคคีย์ทั้งห้ามีพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นองค์แรก ก็ได้รู้ธรรมเห็นธรรม ความรู้ธรรมเห็นธรรมนี้คือว่า เปิดประตูเห็นความสิ้นทุกข์แล้วแต่ยังไม่ได้เข้ามอกลงเห็นแล้วความพ้นทุกข์แต่ยังไม่ได้เข้าถึงนั้น สำเร็จพระโสดา โสตะ แปลว่า กระแส คือประตูแห่งความหลุดพ้นเปิดแล้วเห็นแล้วแต่ยังไม่ได้เข้า แน่ใจแล้วเปิดประตูแล้วจะเข้า โสตาบัน แปลว่า ผู้บรรลุถึงขั้นพระโสดา คือกระแสพระนิพพาน เรียกว่าเปิดประตูของพระนิพพานแล้ว ยังไม่ได้เข้า ก็อุทานขึ้นมาในเวลานั้น

พอพระพุทธเจ้าแสดงธรรมบทนี้จบลง พระอัญญาโกณฑัญญะก็ได้ดวงตาเห็นธรรม สำเร็จพระโสดา เปล่งอุทานขึ้นมา แต่ก่อนก็ยึดมั่นเกาะนี้ อะไรรักว่าเที่ยงแน่นอน หนาถาวร ยึดมั่นเกาะนี้ฟังไปตลอด ๆ เกาะอะไรยึดอะไรฟังไปตลอด ๆ พอมาเกาะบัพประตุพระนิพพานเปิดจำแล้ว แน่หมดแล้วที่นี้ นี่คือทางพ้นทุกข์เกาะติดแล้ว จึงว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพพฺพตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นแล้ว ซึ่งเราเคยเกาะเคยยึด

เคยถือเคยแบกเคยหามมานั้นนี้เกิดแล้วดับทั้งนั้น หาความแน่นอนไม่ได้เลย สิ่งแน่นอนคืออะไร คือนี้ โสตะ ถึงขั้นแน่นอนแล้วว่าจะเข้าประตูพระนิพพาน

จากนั้นพระพุทธเจ้าก็ทรงอุทานรับกัน อัญญาสิ วัต โภ โภณุทญฺโณ อัญญาสิ วัต โภ โภณุทญฺโณ ข้าถึงสองหนว่า พระอัญญาโณทัญญะผู้เจริญได้รู้แล้วหนอ ๆ คือว่าเปิดประตูพระนิพพานเห็นแล้ว อันดับต่อมาก็เทศน์อนัตตลักขณสูตร ที่เกาะอยู่ทั้งหลาย จิตมันยึดมั่นถือทั่วแดนโลกธาตุ จิตเที่ยวเกาะเที่ยวยึดไปหมด ว่าอันนั่นดีอันนี้ดี ๆ แล้วพังทั้งหมด ๆ ตลอดมา ที่นี้พอเกาะอันนี้ปั๊บแล้วปล่อยหมดเลยที่ยึดทั้งหลายนั้น เป็นสิ่งที่พังทั้งนั้น ๆ เกาะติดปั๊บด้วยอนัตตลักขณสูตร

รูป อนิจจัง รูปอะไรก็ตาม เงินทองข้าวของ วัตถุสมบัติต่าง ๆ ทั่วแดนโลกธาตุ อนิจจัง หาความแน่นอนกับมันไม่ได้ เวทนา อนิจจา ความสุขความทุกข์ ความรื่นเริงบันเทิง ความโศกเศร้าเหงาหงอยที่เกาะอยู่ที่จิตนี้ ที่เราเพลินกับมันความสุขความรื่นเริงบันเทิง เราเพลินกับมัน พังทั้งนั้น ๆ ไม่มีอะไรแน่นอนเลย ทุกข์ อนิจจัง อนตตา อนตตา อนตตา เอาเป็นสาระอะไรไม่ได้เลย เทศน์อนัตตลักขณสูตร ที่นี้ให้ปล่อยให้หมด สิ่งเหล่านี้เป็นแต่สิ่งที่จะให้พังทั้งนั้น ปล่อยนี้พัวถึงพระนิพพานฝั่งเลย นั่นเรียกว่าถึงพระนิพพาน หมด

นี่ละพระพุทธเจ้าของเราท่านรู้แจ้งโลก ท่านรู้วิธีปล่อยโลก ปล่อยสิ่งสมมุติทั้งหลายที่พาให้เกิดให้ตายท่านปล่อยไปแบบนี้ ด้วยความสิ้นกิเลสโดยสิ้นเชิง จึงเป็นศาสนาชั้นเอกอุ เรียกว่าตายใจได้เลย พุทธศาสนานี้ถ้าเราเกิดมาไม่มีวาสนา ถึงจะมาเจอก็ไม่เชื่อไม่ยอมรับ ก็เหมือนอย่างนิทานอีสปที่หลวงตาเคยเป็นนักเรียนเรียนหนังสือแต่ก่อน นิทานเรื่องไก่แจ้พบพลอย ใครก็คงเรียนกัน ทุกวันนี้วิชาที่เขามีในนักเรียนสมัยปัจจุบันนี้หรือเปล่าก็ไม่รู้ละ แต่สมัยหลวงตาเรียนนี้มี นิทานนี้เอาออกมาจากธรรม ไม่ใช่เล่น ๆ เวลาเราเรียนธรรมะเข้าไปถึงเจอ อ้อ นิทานไก่แจ้กับพลอยนี้มันมีอยู่ในธรรมโน้น ก็ยกออกมาสอนนักเรียนให้เป็นคติ เราเป็นนักเรียนเราก็เรียนนิทานไก่แจ้แต่ก่อน พอเป็นพระก็ไปเห็นในพระไตรปิฎก อ้อ อยู่ในนี้เอง ออกจากนี้ไป

ไก่แจ้ตัวหนึ่งคู้ยเขี่ยหาอาหาร ไปพบพลอยเม็ดหนึ่งงามดีมีค่ามาก จึงร้องเปรย ๆ ขึ้นว่า นี่ถ้าเจ้าของของเจ้ามาพบเจ้าเข้าเช่นนี้ เจ้าคงเก็บเจ้าไปฝังไว้ในหัวแหวนตามเดิม แต่เจ้าไม่มีประโยชน์อะไรกับเรา สู้ข้าวสุกข้าวสารเมล็ดเดียวก็ไม่ได้ ว่าแล้วก็คู้ยเขี่ยเลยไปในแปลงอื่น ๆ แล้วเขาสรูปความลงว่า นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ของที่ดีย่อมเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รู้จักใช้เท่านั้น ถ้าไม่รู้จักใช้เพชรพลอยก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เห็นไหมไก่แจ้มันก็ไม่ได้เรื่องอะไร

ที่นี้พระพุทธศาสนาซึ่งเปรียบกับเพชรกับพลอยนั้นมันไม่สนใจ มันไม่สนใจอะไร มันสู้อะไรไม่ได้มันก็ไปหาคุยเขี่ยละซิ อะไรที่ว่าจะดีกว่าเพชรกว่าพลอย มันเข้าใจอย่างนั้นภาษาของไก่อ่ความรู้สึกของไก่ พวกเรานี้มันเทียบกับไก่ อันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดีอะไรดีไปหมด แม้สุดท้ายกินเหล่าเมาสุราซึ่งทะเล่อกออกก็ยังมี เข้าใจใหม่ บางรายนอนจมกับขี้ในขณะที่เมาสุรา เจ้าของหลั่บครอก ๆ ซึ่งทะเล่อกออก นอนจมอยู่ในขี้ก็มี เขาก็ว่าดี ถ้าไม่ได้กินเหล้าก็ไม่ได้สนุกนอนเกลือกขี้ อันนี้ก็ดี เหล้าก็ดี เหล้าดีกว่าเพชรกว่าพลอย เหล้าดีกว่าธรรม เพราะฉะนั้นคนซึ่งเหล้าจึงไม่ได้เห็นธรรมเป็นสำคัญ ยิ่งกว่ากินเหล้าแล้วซึ่งทะเล่อกออกมา เข้าใจใหม่ เรยกตัวอย่างเพียงเท่านี้ สิ่งเหล่านั้นก็เทียบกันได้อย่างนี้ละ อันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดีไม่มีสิ้นสุด ผลสุดท้ายตัวเลขขนาดไหนไม่ได้ดูเลยดูตัวเอง พังไม่ดูตัวเองพัง ๆ

เพราะฉะนั้นจึงสอนเรื่องกล่อ่งให้มาส่งดูตัวเองบ้าง มันผิดพลาดประการใดบ้างคนเรา ยิ่งพวกเรายังไปเรียนสูง ๆ มันสูงไปไหนก็ไม่รู้นะ มันจะสูงหรือจะเอาหัวปักลงก็ไม่รู้นะ สูงพุ่งไปเลยก็มี ส่วนมากมันมักจะสูงเพื่อเอาหัวปักลง เรียนนั้นเรียนนี้แล้วเข้าใจว่าตนมีวิชาสูง ความทะนงตัวมันก็ขึ้น เมื่อความทะนงตัวขึ้นก็เสริมความลุ่มความหลงความลุ่มเนื้อลุ่มตัวมากเข้า ทำความชั่วช้าลามกโดยไม่ละอายบาป โดยอาศัยอำนาจของตนว่ามีความรู้วิชา มียศถาบรรดาศักดิ์สูงแล้วสร้างความชั่วนี้เลยยิ่งกว่าสัตว์ มีมากนี้ละเรื่องของกิเลสหลอกคนเป็นอย่างนี้ ธรรมจับเข้าไปเห็นหมด นี้ละธรรมสอนโลก ท่านสอนอย่างนั้นนะ ท่านไม่ได้สอนเล่น ๆ

พระพุทธเจ้ารู้ รู้จริง ๆ เลิศจริง ๆ สอนธรรมให้สัตว์โลกได้หลุดพ้นจากทุกข์จริง ๆ แต่กิเลสนี้ลากลงจริง ๆ ไม่ว่าจะประเภทไหนลากลงทั้งนั้น ๆ ธรรมลากขึ้น ๆ ให้พากันจำเอาณะบรรดาลูกหลานที่มานี้ มีแต่พวกลูก ๆ หลาน ๆ หลวงตามันเป็นพ่อตาแล้วจะไม่สอนลูกสอนหลานได้ยังไง ถ้าว่าเรียนมาหรือว่ายศถาบรรดาศักดิ์ก็ฟาดถึงสองดอกเตอร์ ทำไมจะมาสอนลูกหลานไม่ได้ นี่เรียนดอกเตอร์เดียวในมหาวิทยาลัย ขอนแก่น หลวงตาฟาดทั้งมหาวิทยาลัยขอนแก่น ฟาดทั้งมหาวิทยาลัยรามคำแหงเอามาสอน ทำไมจะสอนกันไม่ได้วะ ถ้าว่าธรรมก็ยกคัมภีร์ออกมาเลย ฟังซิ ถ้าว่าเรียนธรรมก็ยกคัมภีร์พระไตรปิฎกค้นเสียแหลก ออกจากนั้นขึ้นเวทีฟัดกับกิเลสเสียจนเวทีพัง ๆ สุดท้ายเอาตรงนี้นะ บทเวลาเอาสุดท้าย

เรียนพระไตรปิฎกเรียนเต็มเหนี่ยวมา นั่นคือแบบแปลนแผนผัง วิธีการฆ่ากิเลส เบิกทางออกไปเพื่อมรรคผลนิพพาน พอเรียนแบบแปลนแผนผังได้แล้วก็เอาแบบแปลนแผนผังออกมากาง ปฏิบัติยังไง ท่านสอนว่ายังไง ปฏิบัติอย่างนี้ ๆ เหมือนเขาปลูกบ้านปลูกเรือน ก็สำเร็จเป็นหลังขึ้นมาตามแปลนที่ต้องการ นี่มรรคผลนิพพาน

เรื่องศีลก็ดี สมานก็ดี ปัญญาที่ดี วิมุตติหลุดพ้นก็ดี เป็นแปลนที่สอนวิธีไว้เรียบร้อยแล้ว
ดำเนินตามนี้ก็ฟัง ๆ เลย ฟาดสุดท้ายก็มาเข้าตรงนี้ ฟังซิ

เรียนที่แรกก็ฟาด ป.๓ หลวงตาบัวนี่เรียนฟาด ป.๓ จบ ป.๓ บริบูรณ์ คือแต่
ก่อนไม่มี ป.๔ สมัยหลวงตาเรียนหนังสือเขามีแค่ ป.๓ เท่านั้นแหละ ถ้าใครจบ ป.๓
แล้วถ้าต้องการเรียนมัธยมก็เข้าไปเรียนในอุดรฯ เราไม่ไป จบ ป.๓ แล้วก็ออก นี่ก็จบ
ป.๓ เข้าใจไหม พอออกจากนี้ก็เข้าเรียนธรรมะ ธรรมะก็จบ ป.๓ เหมือนกัน ตริ โท
เอก ก็สาม เปรียญก็สาม สาม ๆ บวกกันเข้าแล้วที่นี้ก็ขึ้นเวทีฟัดกับกิเลส นี่ละยกแบบ
แปลนแผนผังที่เรียนมามากน้อยขึ้นเวทีฟัดกับกิเลส

ฟาดเสียกิเลสสนั่นหวั่นไหวอยู่เป็นเวลา ๙ ปี ฟาดดินถล่ม ระหว่างกิเลสกับธรรม
ฟัดกันบนหัวใจคือเวทีอันใหญ่หลวง คือหัวใจ เวทีอันดับสองคือร่างกาย ได้รับความ
สมบุกสมบันทุกข์ยากลำบากมาก แต่ยังไม่ถึงใจกับกิเลส ฟัดกันนั้นทุกข์มากแสนสาหัส
ทีเดียว ฟัดกันอยู่เป็นเวลา ๙ ปีเต็ม จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจ ถึงขนาด
ที่ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ในเวลาที่ได้เป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายช่วยชาติบ้าน
เมืองนี้ แต่ก่อนไม่เคยพูด รู้ก็เหมือนไม่รู้ หากว่าเราไม่ได้เป็นผู้นำพี่น้องชาวไทยเรานี้
ธรรมะเหล่านี้จะไม่ได้ยินเลยนะ

เพราะธรรมะนี้ไม่หนักไม่หน่วงไม่ถ่วงจิตใจ ไม่อยากโอ้อวด มีเหมือนไม่มี
จึงเรียกว่าธรรม ไม่กวนใจ ที่นี้เวลามันออกแล้ว เหตุการณ์มาบังคับให้ออกก็ต้องออก
ทุกแบบทุกฉบับละซี พูดถึงเรื่องการฟัดกับกิเลสนี้ก็ออกละที่นี้ ฟาดเสียจนเวลา ๙ ปีตั้ง
แต่วันขึ้นเวทีคือออกปฏิบัติกรรมฐาน เข้าอยู่ในป่าในเขา มีแต่ความทุกข์ความทรมาน
แสนสาหัส ทุกข์ในชีวิตของฆราวาสเราก็เคยทุกข์หนักก็ยอมรับว่าหนัก แต่เราไม่เคยได้
สละชีวิตกับมันเหมือนทุกข์ฆ่ากิเลส ทุกข์ฆ่ากิเลสนี้สละชีวิตตลอดเลย เอ้า กิเลสไม่ตาย
เราต้องตาย จะให้เป็นคู่แข่งกันไปอีกไม่ได้แล้ว หลังจากได้รับโอวาทจากหลวงปู่มันมา
อย่างถึงใจแล้ว มันก็ถึงใจในการต่อสู้ ชีวิตนี้ทิ้งไปเลย ต้องเอากิเลสให้พัง เอา กิเลสไม่
พังเราพัง มีเท่านั้น จะให้เป็นคู่แข่งกันไปอีกไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เด็ดละซี

คำว่าเด็ดอันนี้ถึงขั้นจะสลบไสล แต่ไม่เคยสลบก็บอกว่าไม่สลบ ไม่สลบก็ตามนะ
ถ้าถึงขั้นตายจะตายเลยไม่ถอย นั่นละฟัดกับกิเลส อย่าพูดเพียงว่าขั้นสลบเลย เอา ถึง
ขั้นจะตายก็ตาย ถ้าลงฟัดกับกิเลสไม่ถอยแล้วเอาตายเข้าว่าเลย สุดท้ายกิเลสก็พัง เป็น
เวลา ๙ ปี ขึ้นเวทีต่อกรกันเป็นเวลา ๙ ปี เหมือนหนึ่งว่าหุมีตามีไม่มองดูอะไรเลย มีแต่
สติกับปัญญาจ่อกับกิเลสซึ่งเป็นตัวภัยอยู่ในหัวใจ ฟัดกันตลอดเวลา หนักมากทีเดียว
จนกระทั่งถึงวาระมันแล้ว ที่นี้เมื่อสู้ไม่ถอย ๆ หนักเข้า ๆ ธรรมก็มีกำลังกล้าสามารถขึ้น
โดยลำดับ เพราะเราบำรุงขึ้นโดยลำดับ ๆ กิเลสฆ่ามันลงโดยลำดับ ธรรมบำรุงขึ้นโดย

ลำดับ สติที่ล้มลุกคลุกคลานก็แก่กล้าสามารถ ปัญญาที่ล้มลุกคลุกคลานก็แก่กล้าสามารถ
สุดท้ายก็ฟาดกิเลสพังลงไปจากหัวใจ สว่างจ้าขึ้นมา นั้นเห็นไหม

ที่นี้ความสว่างของจิตไม่ได้เหมือนวันคืนปีเดือนพระอาทิตย์นะ อาโลโก อุทปา
ทิ ความสว่างจ้านี้จ้าอย่างโลกไม่เห็น รู้อย่างโลกไม่รู้ เห็นอย่างโลกไม่เห็น เพราะฉะนั้น
ธรรมสอนโลก โลกอยู่ในวิสัยของกิเลสปิดบังเอาไว้ มีขอบมีเขต ธรรมเหนือไม่มี
ขอบเขต กิเลสจึงไม่ยอมรับง่าย ๆ นี่ละพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วทรงท้อพระทัย เพราะ
ธรรมนี้เหนือโลกเหนือสงสาร เหนือทุกสิ่งทุกอย่างไปแล้ว เกินกว่าที่จะมาสอนโลกให้
เขาเชื่อ เคารพเลื่อมใสหรือนับถือปฏิบัติตามไปได้ จึงทรงท้อพระทัย ตรัสรู้มาแล้วนะ

ทั้ง ๆ ที่ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า เฉพาะอย่างยิ่งองค์ศาสดาของเรานี้เป็นเวลา
นานถึง ๔ อสงไขยแสนมหากัป เพราะพระพุทธเจ้ามีถึง ๓ ชั้นนะ ชั้นแรกคือสร้างพระ
บารมีมา ๑๖ อสงไขย ดัดแนบด้วยแสนมหากัป ๆ อันดับที่สอง ๘ อสงไขยแสนมหา
กัป อันดับที่สามคือพระพุทธเจ้าของเรา ๔ อสงไขยแสนมหากัป สมบูรณ์แบบถึงขั้น
ความเป็นพระพุทธเจ้า ตรัสรู้ขึ้นมาที่จะสั่งสอนสัตว์โลกให้เต็มภูมิ ครั้นเวลาตรัสรู้ขึ้นมา
กับธรรมที่กระจ่างแจ้งในใจนี้กับสัตว์ทั้งหลายนี้ ประหนึ่งว่าเข้ากันไม่ได้เลย เหมือน
กองมูตรกองคูกับทองคำมันเข้ากันได้อย่างไร นี่ทรงท้อพระทัย

ความรู้ความเห็นประเภทนี้ไม่มีใครรู้ได้เห็นได้ เรารู้เพียงคนเดียว เห็นเพียงคน
เดียว โลกนี้เป็นโลกตาบอดเสียทั้งหมดใครจะมาเห็นได้วะ เมื่อเป็นเช่นนี้จะทำยังไง
พิจารณาแยกแยะก็ไปลงที่ว่า มันมีตบอดนี้มันจะมีตบอดเสียทั้งหมดหรือ มันจะไม่มี
ความสว่างไสวแทรกอยู่ในความมืดบอดนั้นบ้างหรือ สัตว์โลกนี้มีตบอดจะมีตบอดเสีย
หมดหรือ ผู้มีอุปนิสัยปัจจัยที่ควรแก่บรรคผลนิพพานมีอยู่หรือ มันก็มีอยู่ในนั้นแทรก
อยู่ในนั้น ถึงไม่มากก็มีแทรกอยู่ทุกแห่งทุกหน บรรดาสัตว์โลกที่มีอุปนิสัยมีอยู่ทั่วไป
แม้ไม่มากก็มีอยู่ทั่วไป อ้อ พอสอนได้ เข้าใจไหม พวกนี้พวกที่จะเชื่ออรรถเชื่อธรรม
ตามพระพุทธเจ้าไปได้จนถึงสุดยอดได้เลย มี ไม่มากก็มี นี่จึงพอพระทัยในการสั่งสอน
สัตว์โลก

จากนั้นท้าวมหาพรหม ชั้นพรหมโลกพึงชิว มาอาราธนาพระพุทธเจ้า ขอให้โปรด
ปรานบรรดาสัตว์โลกที่มีมลทินเบาบางยังมีอยู่ แม้จะมีตบอดปิดตาไปมากขนาดไหน
ส่วนที่มีความสว่างไสว ที่แทรกอยู่ในความมืดบอดของสัตว์ทั้งหลายนั้นยังมีอยู่ ขอพระ
องค์ทรงแผ่เมตตาเทศนาสั่งสอนสัตว์ทั้งหลาย จึงมีนามว่า พุรุหุมา จ โลกาธิปตี สห
ปติ นั้นแหละ นี่ท้าวมหาพรหมอาราธนาพระพุทธเจ้า ประกอบกับพระญาณหยั่งทราบ
เห็นสาระสำคัญ ๆ ที่มีอยู่ในสัตว์โลกนี้ มีแฝงกันไปกับพวกมืดบอดทั้งหลาย จึงทรงสั่ง
สอนสัตว์โลกเรื่อยมาอย่างนั้น

นั่นละความรู้อันนี้แหละ ความรู้ของผู้สิ้นกิเลสท่านสิ้นอย่างนั้น ท่านรู้อย่างนั้น ท่านเห็นอย่างนั้น แล้วความรู้ของกิเลสมีแต่ความมืดความบอด ไม่เชื่ออะไรทั้งนั้น ๆ มันก็เข้ากันไม่ได้ซี นี่พระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัย แล้วจากนั้นก็สอนโลก จึงได้มีมาจนกระทั่งทุกวันนี้ถึง ๕,๐๐๐ ปี ทรงเล็งญาณดูแล้วนี่ ๕,๐๐๐ ปีถึงนั้นแล้วจะหมดความหมายไปเลย เรื่องสัตว์โลกนี่จะเป็นท่อนไม้ท่อนฟืนไปหมด ประหนึ่งว่าไม่มีจิตครองอยู่เลย คือความรู้สึกบาปบุญคุณโทษจะไม่มี มีแต่ความมืดบอด ความติดความตัน ความเถลไถลที่จะเป็นไปตามกิเลสโดยถ่ายเดียว ไม่มีความระลึกไว้ในอรรถในธรรมในบาปในบุญจุดลากย้อนกลับบ้างเลย สิ้นสุด ๕,๐๐๐ ปี นั่นละพระญาณหยั่งทราบถึงแล้ว ถึงนั้นแล้วสัตว์ทั้งหลายหมดความหมายแล้ว นั่นพากันพิจารณาอย่างนั้น

นี่ละความรู้อันนี้ไม่ได้เหมือนความรู้ทั้งหลาย ใจดวงนี้เวลามันมืดมันก็มีดอย่างนี้ ใจดวงเดียวนี้แหละเวลามันสว่างขึ้นมามันก็สว่างอย่างนี้ เช่นเดียวกับสถานที่นี้ เวลา มันสว่างมันก็สว่าง เวลามันมืดมันก็มีด ที่มันสว่างดินฟ้าอากาศตะวันตกลงไปเท่านั้นก็มีด มีไฟฟ้าเปิดก็เปิดเพียงแค่นี้ ไม่ได้สว่างจ้าไปหมดเหมือนพระอาทิตย์ส่องลงมา อันนี้มีกาลมีเวลา เวลามืดก็มีเวลาสว่างก็มี จิตใจนี้เวลามืดมันก็มีดด้วยอำนาจของกิเลส ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องเปิดจะมีดตลอดไป แต่ถ้ามีธรรมส่องเข้าไป ๆ มันจะสว่างมา ๆ ธรรมส่องรอบหัวใจหมดแล้วสว่างจ้าขึ้นมาเลย ไม่มีคำว่าวันว่าคืน ท่านจึงเรียกว่า อาโลโก อุกุปาทิ สว่างจ้าตลอดกาลเลย นี่ละหัวใจสว่างกับธรรมเป็นอันเดียวกันอย่างนี้

ธรรมชาตินี้ไม่มีใครรู้ใครเห็นได้เลย มีพระพุทธเจ้า พระอรหันต์เท่านั้นท่านรู้ได้ เห็นได้แล้วมาสอนโลก โลกก็มีแต่โลกตาบอด สอนความสว่างให้คนตาบอดดูมันจะเห็นได้ยังไง ก็แยกออกไปชีว่า ถึงบอดก็ตามคนตาดียังมี ถึงจะบอดขนาดไหนบางรายมันอาจมีตาข้างหนึ่งก็มี ถึงมีสองตาดาทหนึ่งยังดีอยู่ก็มี พอจุดลากไปได้ ไม่ได้บอดไปหมด บางรายมีร้อยตาบอดหมด ส่วนมากมีร้อยตาก็บอดหมด ส่วนย่อยลงมามีสองตา ตาหนึ่งบอดตาหนึ่งยังดีอยู่นะ นี่สอนพวกตาดียังดีอยู่ข้างหนึ่งเข้าใจไหม พวกเรามันตาบอดหมดหรือตาดียู่ข้างหนึ่ง หรือมันเป็นยังไง ถ้ามัวตัวเองนะ ให้เอาไปถามตัวเอง

นี่ละเวลาจิตมันมืด มันมืดแบบบอดหมดเลย พอเวลาเปิดออกด้วยอรรถด้วยธรรม บำรุงคุณงามความดี อบรมจิตใจให้สงบร่มเย็น จิตนี้จะตั้งความสว่างขึ้นมาด้วยอำนาจแห่งธรรมความสงบรักษาด้วยจิตตภาวนาเป็นสำคัญมาก แล้วจิตใจเราที่เคยว่าวุ่นวุ่นจะสงบตัวเข้ามา ๆ ด้วยวิธีน้ำดับไฟคือภาวนา พอสงบตัวเข้ามาจิตนี้จะรู้สึกเย็น มันก็เห็นโทษแห่งความวุ่นวายละซี เมื่อมีแต่ความวุ่นวายอย่างเดียวไม่มีคู่แข่ง คือความสงบไม่มี มันก็ไม่เห็นโทษความวุ่นวาย

พอจิตสงบเข้ามาเท่านั้นจะเห็นโทษทันที อ้อ จิตของเราสงบแล้ว ความวุ่นวายเป็นอย่างนั้น ต่อไปก็จะพยายามให้สงบมากขึ้น ๆ มันก็มีกำลังมากขึ้น ความวุ่นวายทั้งหลายเบาลง ๆ ที่นี้ความสงบอันเป็นน้ำดับไฟด้วยการภาวนาก็ยิ่งสว่างจ้าขึ้นมา ๆ ที่นี้มันก็พุ่ง ๆ ของมัน จากนั้นมันก็จำเรื่อยเข้าใจไหมละ นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้นนะพี่น้องทั้งหลายจำเอา

เราเกิดมาพบแดนพระพุทธศาสนามีความเคารพเลื่อมใส นับว่าเรามีวาสนาจะคนทั่วโลกดินแดนนี้มีใครบ้างที่เคารพพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาชั้นเอก เป็นศาสนาคู่โลกคู่สงสาร มีศาสนาเดียวคือพุทธศาสนา เพราะศาสนานี้เป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลส ศาสนานอกนั้นเป็นคลั่งกิเลส เราเหมือนท่าน ท่านเหมือนเรา ลูบ ๆ คลำ ๆ กำดำกำขาวไปอย่างนั้น แล้วก็ไม่พ้นที่จะเข้าตัวด้วยอำนาจของกิเลสบีบบังคับให้เข้าตัว เห็นแก่ตัว อันใดชอบใจว่าอันนั้นดี อันใดไม่ชอบใจอันนั้นไม่ดี ความจริงไม่คำนึง แต่ธรรมนี้ คำนึงความจริง ความจริงอยู่ที่ไหนทะเลไปหมดเรียกว่าธรรม ไม่เอียงไม่เข้าตัว นี่พุทธศาสนาของเราเป็นศาสนาชั้นเอก

ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัตินะเราทุกคน มีความรับผิดชอบทุกคน ผ่านมาด้วยความทุกข์ความเกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน ปัจจุบันนี้ก็ยังไม่แน่นอนนี้ เราแน่เราไหม เวลาจิตของเรามีชีวิตอยู่นี้มันก็อาศัยร่างกาย อาศัยวัตถุสิ่งของเงินทองยศถาบรรดาศักดิ์ เกาะไปอย่างนั้นแหละ ไม่ได้แน่นอนะ พอร่างกายขาดสะบั้นลงไปจิตนี้เกาะอะไร ไม่มีที่เกาะ ถ้าไม่มีธรรมไม่มีที่เกาะนะ พังอีก ๆ ถ้ามีธรรมแล้วอันนี้ขาดลงไป เอ้า ขาด เรื่องสภาพเหล่านี้เป็นกฎอนิจจัง แม้แต่ร่างกายของเราก็จะต้องพัง เมื่อพังแล้วใจของเรากับศีลกับธรรมไม่พังไปด้วยกัน นี่ผู้นี้พ้นทุกข์ มีที่เกาะที่ยึดไปได้ ให้พากันยึดอันนี้นะ

เรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องภาวนา อบรมจิตใจของตน อย่าปล่อยอย่างว่าง ถ้าอยากได้หลักของใจในอนาคตต่อไป ตั้งแต่ปัจจุบันนี้ไปอนาคต ให้สร้างหลักของใจให้ดี สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่หลักใจ ความเลื่อนลอยต่างหากนะ ใครมาก็มาเกาะ ๆ อันนี้หาความแน่ใจไม่ได้ เหมือนกับสัตว์โลกที่ตกน้ำในมหาสมุทร ตกลงในแม่น้ำมหาสมุทรมองดูรายไหนเต็มมหาสมุทร มีแต่ป้อมแป้ม ๆ หาฝั่งหาฝาทที่เกาะที่ยึดไม่ได้เลยเป็นยังงี้ แต่ดินไม่ดินไม่ได้มันจะตาย ก็ดินพอประทั่ง ทั้ง ๆ ที่หาที่ยึดที่เกาะไม่ได้ก็ดิน

นี่พวกเราเกิดตายมาเท่าไร ๆ ก็เหมือนมันดินมาตลอด แล้วหาที่ยึดที่เกาะไม่ได้ต่อไปก็จะเป็นแบบเดียวกันอีกถ้าไม่รับหาที่เกาะที่ยึดคือบุญกุศลตั้งแต่บัดนี้เสีย นั่นละผู้ที่มีบุญมีกุศลตกอยู่ในมหาสมุทรก็มีเครื่องรับ คือบุญกุศลรับ ให้หลุดพ้นไปจากมหาสมุทรนี้ไปได้ หลุดพ้นไปได้เลย นั่นละคนมีเครื่องเกาะ เช่นมีเรือใหญ่โตอาศัยขึ้นไป เรือใหญ่คือบุญกุศลที่เจ้าของได้สร้างไว้แน่แหละ นอกจากนั้นจมไปด้วยกันหมดนะ

ให้พากันจำเอาทุกคน วันนี้พูดเพียงเท่านี้ก่อนแหละ นี่ไม่ใช่เล่นนะ พอมานั่งปั๊กก็ขึ้นแล้ว ไม่ทราบว่าจะขึ้นเวทีหรือยัง ต่อยตะไปเลย เอาละเอาแค่นั้น มีอะไรว่ามา

โครงการธรรมศึกษาสัญจร ครั้งที่ ๑๒ วงเล็บสองนี้หมายความว่าอะไร

จัดครั้งที่สองคะ ที่มาวัดป่าบ้านตาดนี่จัดครั้งที่สองแล้วคะปีนี้คะ

นี่เราไป ๑๒ ครั้งแล้ว(เจ้าคะ) แล้วมาที่นี่เป็นครั้งที่สอง (คะ มาหลายครั้งแล้วคะ แต่ปีนี้ครั้งที่ ๑๒ จัดที่อื่นไปครั้งที่หนึ่ง มาวัดป่าบ้านตาดเป็นครั้งที่สองคะ

เออ วังนั้นซี เราเรียนเป็นดอกเตอร์ก็จริง แต่ไม่ได้เรียนวงเล็บอย่างนี้ เราก็ต้องถามละซี ตรงไหนไม่ได้เรียนก็ต้องถาม เอาละเข้าใจ มหาวิทยาลัยขอนแก่นขอกราบนอบน้อมถวายผ้าป่าช่วยชาติ เงินไทย ๑๖,๓๓๐ บาท ดอลลาร์ ๕๒๘ ดอลลาร์ แล้วก็เทศน์ ๕,๕๔๙ บาท หนังสือประวัติพระอาจารย์มั่น ๘,๐๐๐ เล่ม เอ้อ ขอขอบคุณโดยทั่วกันนะ(สาธุ)

เอาละ นี่ละเป็นเครื่องหนุนพวกเรา เรียกว่าการสร้างบุญสร้างกุศล สิ่งเหล่านี้เป็นวัตถุ เป็นเครื่องหนุนจิตใจของเรา เราบริจาคไปบอออกไปนี้ วัตถุนี้ไม่ได้ไปสวรรค์นิพพาน เช่นอย่างนี้ไม่ไป หัวใจของเราผู้บริจาคต่างหาก บุญกุศลซึมซาบเข้าสู่หัวใจทันที พอแย้มบอออกไปนี้กุศลจะประสานเข้ามาในหัวใจผู้สร้างบุญนี้ทันที เวลาตายแล้วบุญกุศลนี้แหละจะพาไปสวรรค์นิพพาน สิ่งเหล่านี้ไม่ไป ให้พากันเข้าใจอย่างนั้น วัตถุนี้เป็นเครื่องหนุนจิตใจให้ได้บุญได้กุศลไปสวรรค์นิพพานได้ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ไป เข้าใจ

วันนี้เทศน์ก็นับว่าพอสมควรแล้วนะ พอเข้าใจทั่วกันแล้วนะ เทศน์เท่านี้แหละมันได้เพียงสองดอกเตอร์เท่านั้น ถ้าได้มากกว่านี้จะฟาดมันตลอดรุ่ง พวกที่นั่งฟังนี้ซีแตกเหี่ยวราดก็ได้ เทศน์ไม่หยุดละซีจะว่าไง ที่นี้พวกซีพวกเหี่ยวมันฟังเทศน์เมื่อไรอยากปวดเมื่อไรมันก็ปวด ทนไม่ไหวก็ราดออกมาเท่านั้นซีเข้าใจไหม ก็พูดตามความจริงไม่ได้ผิดนี่ นี่ละธรรมพูดตรงไปตรงมา เรียกว่าธรรม แต่กิเลสมันปิดนะ โอ๊ย พูดอย่างนี้ไม่สวยงาม พูดอย่างนี้สกปรกโสภณ กิเลสมันปิดของมันไว้ ตัวกิเลสนั้นคือตัวสกปรกสุดยอดนะ ธรรมเปิดความจริงไปนี้ไปกระเทือนหัวกิเลส แหม นี่ท่านพูดสกปรกกิเลสตัวสกปรกไม่ให้แตะมันเข้าใจไหมละ ต่อจากนี้จะให้พระนะ...

เป็นยังไงเทศน์หลวงตาดอกเตอร์วันนี้ละ สมชื่อสมนามได้สองดอกเตอร์ใหม่ละมากกว่าคะ

โอ๊ย ถ้าอย่างนั้นเราอยากได้สามดอกเตอร์นะ โน่นอยู่ข้างบนนะดอกเตอร์บัวสองดอกเตอร์อยู่ข้างบน เจ้าคุณบัวก็อยู่ข้างบน ส่วนหลวงตาบัวอยู่ข้างล่าง เราบอกว่าใครอยากไปกราบเจ้าคุณบัวหรือไปเคารพหลวงตาบัวดอกเตอร์ก็ให้ไปข้างบน ถ้าใครอยากจะกราบหลวงตาบัวก็ให้มาข้างล่าง เลยไม่มีใครขึ้น มีแต่มาข้างล่างหมด สุดท้าย

เจ้าคุณบัวกับดอกเตอร์สองดอกเตอร์เลยสู้หลวงตาบัวไม่ได้ ใครมาก็มาที่นี่หมดเลยไม่ขึ้น

เอาหนังสือประวัติท่านอาจารย์มั่นมาถวายเจ้าค่ะ

วางรวมกันเลย วางใส่พื้นเรียบ ๆ วางทับกัน ๆ ไปเลย ประวัติหลวงปู่มั่นนี้เราเป็นผู้เขียนเอง เขียนสุดกำลังเลยนะ เพราะเป็นประวัติครูบาอาจารย์ที่เลิศเลอสมัยปัจจุบันนี้ เรียกว่าจอมปราชญ์ในสมัยปัจจุบันคือหลวงปู่มั่น เวลาเราเขียนเราก็เขียนเต็มกำลังความสามารถของเรา รวบรวมอยู่ถึง ๓ ปี ปีที่สี่ออกพิมพ์ ไปเที่ยวรวบรวมมาจากครูบาอาจารย์ทั้งหลายซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่านในสมัยนั้น ๆ สมัยนั้นองค์นั้นอยู่กับท่าน ๆ ไปเที่ยวจดจารึกจากท่าน

ทั้งไปจดเอา ทั้งไปอัดเทปเอา แล้วก็มาถอดเรียบเรียง รวมแล้วเป็นเวลา ๔ ปี ออกพิมพ์ ปีที่สี่ได้ออกแจก ๓ ปีนั้นรวบรวม เราแต่งเรียกว่าสุดกำลังความสามารถ ใครจะตำหนิติเตียนตรงไหนก็ไม่มีทางที่จะเอามาเพิ่มหรือลดอีกได้ หมดกำลังแล้ว นี่หนังสือเล่มนี้ อันดับที่สองก็ปฏิปทาของพระอุดมกรรมฐานสายหลวงปู่มั่น สองเล่มนี้เราเป็นผู้เขียนเอง เสร็จแล้วนะ แล้วมีอะไรอีกไหม

วันพรุ่งนี้จะถวายผ้าป่าดอลลาร์อีกเจ้าค่ะ ประมาณเกือบ ๓,๐๐๐ ดอลลาร์เจ้าค่ะ เพราะไปแลกเปลี่ยนอยู่เจ้าค่ะ

เออ ทางนี้ก็จะเตรียมหิวโหยเอาไว้ วันพรุ่งนี้เช้าให้มาแต่เช้านะ ความหิวนี้มันรุนแรงมากขึ้น ดีแล้ว ๆ ช่วยกันคนละไม้ละมือ เราก็สุดกำลังแล้วที่ช่วยชาติไทยของเราคราวนี้ เราบอกถึงขนาดว่า เวลาเราตายแล้วนี้ ศพของเราที่ท่านผู้ใดที่มาบริจาคร่างกาย เราทำพิธีกรรมไว้เรียบร้อยแล้ว ให้นักกฎหมายมาเรียงคำพิณกรรมเราเป็นที่ถูกต้องเรียบร้อย อ่านเป็นที่รับรองยืนยันกันแล้วว่า สมบูรณ์แบบในพิธีกรรมของเรา

ในพิธีกรรมนั้นว่า เวลาเราตายแล้วนี้ บรรดาท่านผู้มาบริจาคร่างกายของเรา สมบัติเงินทองข้าวของมากน้อยนี้มาบริจาคร่างกายแล้ว เงินจำนวนนี้จะตั้งคณะกรรมการขึ้น ในคำพิณกรรมชื่อบอกไว้แล้วนะ ให้ตั้งคณะกรรมการขึ้นรับผิดชอบในเงินจำนวนนี้ทุกบาททุกสตางค์ แล้วยกเงินจำนวนนี้ทั้งหมดเข้าซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงทั้งหมดเลย เราจะไม่ให้เรียกราคาสดกระจายไปไหนเงินเหล่านั้นนะ อย่างที่เผาศพทั้งหลายก็เห็นกันแล้ว เงินเรียกราคาไปทุกแห่งไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์

แต่เงินเราพิธีกรรมเป็นกฎเกณฑ์บังคับเอาไว้เลย เราตายแล้วเงินจำนวนนี้จะซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงทั้งหมดเลย นี่เป็นวาระสุดท้ายที่เราช่วยชาติ เราช่วยเต็มเหนี่ยวเลย ไม่เอาอะไรติดเนื้อติดตัวไปเลย นี่เป็นครั้งสุดท้ายของเรา เราช่วยขนาดนั้น ละช่วยพี่น้องชาวไทยเรา

เวลานี้เราก็มีเงินอยู่ที่เข้าสู่คลังหลวง คือซื้อทองคำนี้เป็นที่แน่นอนแล้ว ๘๐๖ ล้านบาท คือ ๘๐๐ ล้านบาทอยู่ในบัญชีโครงการช่วยชาติ ในจำนวนโครงการช่วยชาติมีเงิน ๘๕๐ กว่าล้าน ๘๐๐ ล้านบาทเราหักออกแล้วโดยประกาศให้พี่น้องชาวไทยทราบทั่วหน้ากันว่า เงิน ๘๐๐ ล้านบาทเราจะคัดออกไว้ซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเรา แล้วอีก ๖ ล้านนั้นจากบัญชีเงินช่วยเหลือชาติที่ได้ผ่านมากฐินคราวที่แล้วนี้ สองบัญชีเป็นเงินประมาณ ๖ ล้าน อันนี้เราก็จะบวกกันเข้ากับ ๘๐๐ ล้านบาทเข้าซื้อทองคำทั้งหมด

เหลือ ๕๐ กว่าล้านนั้นเป็นปัจจัยกำลังกัน คือกำลังเพื่อเงินหมุนเวียนช่วยชาติ บ้านเมืองของเรา เช่น สงเคราะห์คนทุกข์คนจนในฐานะที่จำเป็นจริง ๆ ซึ่งควรจะได้สงเคราะห์ จากนั้นก็สถานสงเคราะห์ โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ที่ราชการต่าง ๆ ทั่วประเทศไทย จะออกจากเงินจำนวนที่ว่าเงินหมุนเวียน เพราะฉะนั้นเงินหมุนเวียนนี้จึงไม่แน่ ถ้าพอคัดเข้ามาซื้อทองคำเมื่อไรเราจะคัดเข้ามา ถ้ามันจำเป็นที่ควรจะช่วยเหลือโลกด้วยเงินหมุนเวียน เราก็จะแยกเงินจำนวนที่ว่า ๕๐ กว่าล้านนี้ออกไปช่วยโลก ส่วน ๘๐๐ ล้านนั้นแต่ไม่ได้ เราสั่งไว้เรียบร้อยแล้ว พี่น้องทั้งหลายกรุณาทราบตามนี้นะ

หลวงตาบัวพูดคำไหนจะไม่มีคำเคลื่อนนะ เวลาจริง-จริงสุดเขต เวลาเล่นความจริงไม่มี เข้าใจไหม เวลาเล่น-เล่นได้ตลอด ถ้าเวลาจริงนี้พลิกสันเป็นคม-เป็นคมเลย เวลาพลิกคมเป็นสัน-เป็นสันไปเลย เราจริงอย่างนั้น เล่นอย่างนั้น มีทั้งสองอย่างนั้นแหละ เอาละที่นี้ละ พอละไปละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd